

Bara en skogsarbetare

Av Rune Johansson

Hur många av oss har inte presenterat sig på ovanstående sätt. Är skogens folk för blygsamma? På den frågan vill jag svara ja. Ordet skogsarbetare är för mig ett hedersord. Det borde tillämpas på alla som har med skog att göra.

Jag är således stolt över min titel. Varför? Jo, därför att jag och flera tusen andra har bidragit till att vårt land är och förhoppningsvis kommer att vara en stor skogsnation.

Tänk efter. Alla dessa huggare som räknat timmer och bit under årtionden. Körarna som ibland plågat sina dragare till det yttersta, för att få fram virket till flottleder och vägar.

Vi får inte glömma skogsarbetarnas hustrur. I början av min skogliga verksamhet sköttes hem, ladugård, ungar och ibland även viss bränsleanskaffning av den äkta hälften. Männen var ofta borta långa tider under vinterperioden. Vanligt var att man direkt efter trettondagen drog iväg till skogsdrivningarna. I bästa fall kom man hem en gång på vintern. Vanligtvis i samband med sin deklaration. Från detta datum räknades nio månader framåt. Många skogsarbetare borde därför ha årets deklaration som sitt ursprungliga födelsedatum. Därför hette det ofta i min hembygd att när man skulle träffa sin fru eller tillkommande, så skulle "man hem och deklarerar".

Lönen för mödan?

Vad har då skogens folk fått ut av sitt slit? Är vi en grupp med hög status i

Kockalag i Tisjölandets fäbod vintern 1947. Artikel författaren längst t v.

samhället och i goda ekonomiska omständigheter? Svaret är nej.

Fortfarande är det så, att för vissa förseelser får man skogsarbete till straff.

Men någonting har vi väl fått? Svaret är ja. Vi har fått en kropp som ständigt påminner oss om vårt yrke. Slitna leder och värkande ryggar utgör ofta orsak till förtidspensionering.

Jag har sparat det mest positiva till sist. Kamratskapet. Sammanhållningen. En del av detta håller redan på att gå förlorat. Under vintervistelserna i skogskojorna skapades under årens lopp ett kamratskap som ofta varade livet ut. Nu när bortaliggningen tillhör historien och alla dagligen åker hem, försvinner den sociala bit av samvaron, som skapades i den trevnad, kojlivet medförde.

Naturkärleken

Allra sist, men ändå det mest positiva. Kärleken till naturen. Den löper hela

tiden som en röd tråd genom skogsarbetarnas gärning. Jag har aldrig träffat en skogsarbetare, som inte hyst kärlek till naturen. Ursäkten för dödandet av träd har varit rent ekonomisk. Att ha sin utkomst på hyggen, där naturvård helt har saknats, har upplevts beklämmande och negativt. Jag vill citera en kamrat och skogsman. Han fällde följande kommentar om vårt arbete: "Nu har vi rakat rent bergssidan. Den är lika slät som skallen på en 70 års gubbe. Har vi gjort rätt nu kamrater?" Vi vet nu att vi gjort fel. Men vi utförde arbetet efter de instruktioner arbetsledningen gav oss.

Framtiden

Jag är positiv till min läggning. Vill därför gärna se det goda i allting. Na-

turvården har givetvis tagit stora steg framåt. Men här vill jag höja ett varnande finger. Naturvården får inte gå till överdrift. Fortfarande är vi omkring 15 000 som skall ha sin utkomst av skogsbruket.

Arbetsmiljön då? Här måste arbetstagarna få och vara villiga att ta på sig större ansvar och vidgade uppgifter. Arbetsledarna måste från sitt håll avstå från prestige. Komma jobbarna mer till mötes, bli ett lag. Till allt detta fordras samarbete. Här måste fack och företag gå hand i hand.

Görs detta skapas och fördjupas en gemenskap med arbete, miljö och natur som utgör en grundförutsättning för framtidens naturvård och skogsbruk.